

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2610

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljana Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Sanje Štefan, članica vijeća, te sudske savjetnice Franciske Dominković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa Irena Brezovečki, dipl. iur., na temelju generalne punomoći, broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane Općine Biskupija, Orlic b.b. iz Orlića, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i izdavanja potvrde o pravu puta, na sjednici vijeća održanoj 28. rujna 2017.

presudio je

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/159, urbroj: 376-10-17-8 od 2. lipnja 2017.

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom 1. utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na tim rješenjem navedenim čestimima u k.o. Zvjerinac, a koje su u vlasništvu odnosno pod upravom Općine Biskupija, te se infrastrukturnom operatoru za te nekretnine izdaje potvrda o pravu puta, točkom 2. utvrđuje se visina naknade za pravo puta na tim nekretninama u iznosu 129.841,44 kn godišnje. Potvrda o pravu puta, broj: 840 i tablica 1 su sastavni dio tog rješenja.

Tužitelj je protiv tog rješenja podnio tužbu zbog svih zakonom propisanih razloga. Opisuje postupanje tuženika u svezi sa zahtjevom zainteresirane osobe kao vlasnika i korisnika nekretnina, za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI), te navodi da je tuženik po službenoj dužnosti pokrenuo inspekcijski nadzor nad tužiteljem. Ističe da je u cijelosti postupio u skladu s tim rješenjem i dostavio tuženiku tražene podatke, što tuženik ne čini niti spornim. Ističe da je tuženik priznao pravo vlasništva i upravljanja Općini, a time i status ovlaštenika naknade za pravo puta na niz nekretnina koje se ne nalaze u vlasništvu Općine niti su opća dobra pod njezinim upravljanjem od 84 retka u tablici 1 Općina se pojavljuje kao vlasnik u svega jednom retku odnosno od 49 čestica obuhvaćenih rješenjem Općina se pojavljuje kao vlasnik na samo jednoj čestici, i to zk.č.br. 612/11 k.o. Zvjerinac. Iz tablice proizlazi da je riječ o nekretninama za čije vlasnike odnosno upravitelje uopće ne postoje podaci u zemljišnim knjigama, zatim koje se vode kao općenarodna imovina, a bez naznake općine kao vlasnika, te koje se vode kao vlasništvo drugih pravnih osoba odnosno Republike Hrvatske. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev uvaži i poništi osporeno rješenje.

Tuženik i zainteresirana osoba pozvani su sukladno odredbi članka 32. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine« 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) da dostave odgovor odnosno očitovanje na navode tužbe. Tuženik je dostavio odgovor na tužbu u kojem se protivi svim tužbenim navodima. Ističe da se osporenim rješenjem izričito poziva na odredbu članka 3. Zakona o komunalnom gospodarstvu iz kojeg proizlazi kojim dobrima jedinica lokalne samouprave upravlja, a također i na odredbu članka 101. Zakona o cestama iz koje proizlazi da je nerazvrstana cesta zajedno s nogostupom javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi. Smatra da se radi o pragmatičnom stavu jer su navedene javne površine i nerazvrstane ceste apsolutno lokalnoj značaja te su jedinice lokalne samouprave po sili zakona ovlaštene i obvezne skrbiti, upravljati i odgovarati za iste. Također se poziva na stajalište ovoga Suda izraženo u presudi, broj: Us-12057/2006 od 15. siječnja 2010., prema kojem je suglasnost jedinice lokalne